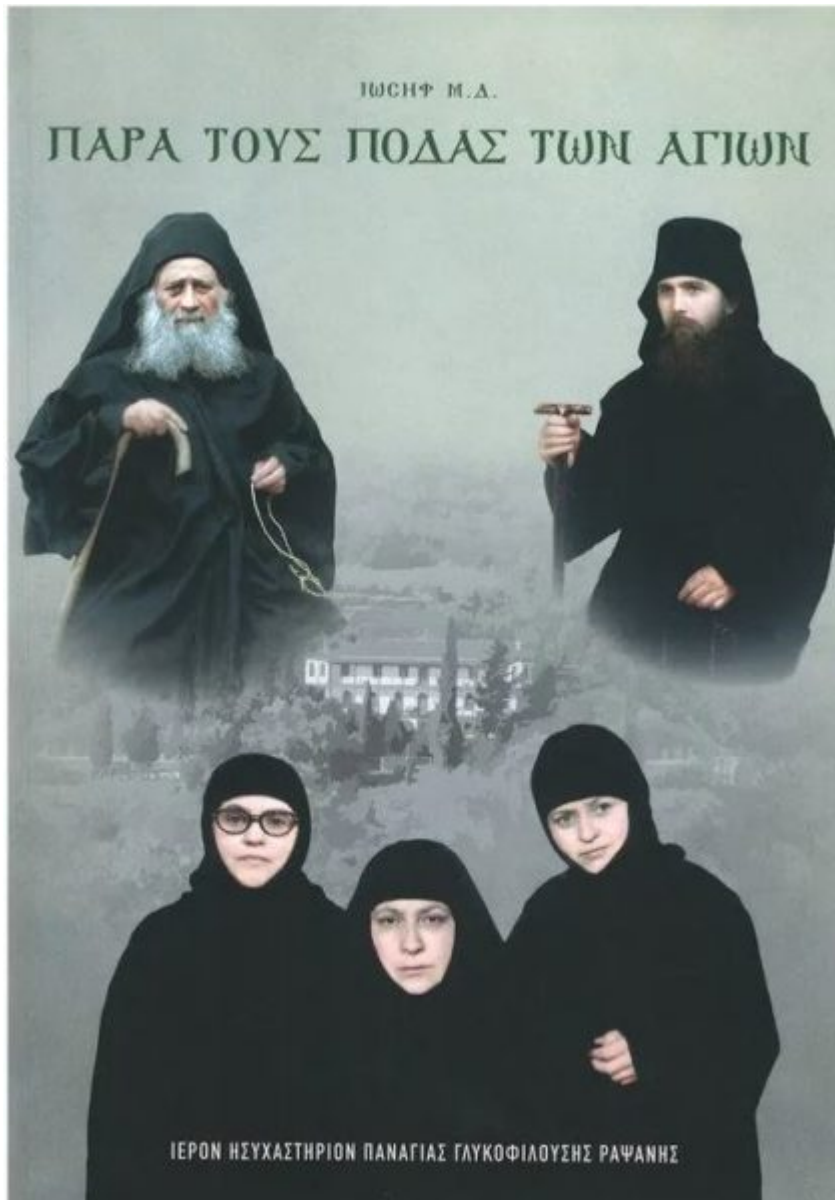

Σχόλιο στο βιβλίο «Παρά τους πόδας των Αγίων»

/ [Γνώμες](#)

Ο συγγραφέας του βιβλίου με τίτλο «Παρά τους πόδας των Αγίων», π. Ιωσήφ Διονυσιάτης, μιλά για τις πνευματικές θυγατέρες του Αγίου Ιωσήφ του Ησυχαστού και του γέροντος Εφραίμ του Αριζονίτου, μοναχές Συγκλητική και Εφραιμία Πουλαράκη, και φυσικά τη μακαριστή γερόντισσα της Πορταριάς, Μακρίνα.

Ακολουθεί το κείμενο του π. Ιωσήφ Διονυσιάτη

Ύστερα από τη μακροχρόνιο αγιορειτική μου εμπειρία, έλαχε στην ταπεινότητά μου να παρουσιάσω στους ευλαβείς αναγνώστες μερικές εξέχουσες αγιορείτικες μορφές, με τους οποίους είχα την ευλογία να ζήσω μαζί τους, να συμφάγω και να ακούσω από το αγιασμένο στόμα τους ρήματα ζωής.

Ένας από αυτούς είναι ο αείμνηστος Γέροντάς μου π. Χαράλαμπος Διονυσιάτης. Άλλος ο αείμνηστος συνασκητής του Οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστού, ο Γέρων Αρσένιος Σπηλαιώτης και ορισμένοι άλλοι.

Αυτή όμως τη φορά φέρω εις φως και μερικά άλλα από τα βλαστάρια του μεγάλου νηπτικού των ημερών μας, Αγίου Ιωσήφ του Ησυχαστού και μάλιστα κυρίως εκ του γυναικείου μοναχισμού.

Κύρια πρόσωπα στο προσκήνιο είναι τρεις σύγχρονες, τολμώ να πω, Αγίες. Πρώτη η τοις πάσι γνωστή Γερόντισσα Μακρίνα, ιδρύτρια και πρώτη ηγουμένη της Ιεράς Μονής Παναγίας Οδηγητρίας Πορταριάς Βόλου. Ακολουθούν δυο άλλες σπουδαίες αυτάδελφες μοναχές, Συγκλητική και Ευφραιμία, συναγωνίστριες και πρώτες υποτακτικές της Γ. Μακρίνας, αλλά και συγκτητόρισσες της Ιεράς Μονής Οδηγητρίας.

Οι μοναχές αυτές είχαν την ευλογία να ανατραφούν από αγίους γονείς, οι οποίοι κατέληξαν και αυτοί να εκμετρήσουν το βίο τους ως μοναχοί. Ο μεν πατέρας, μοναχός Ανδρόνικος στην Ιερά Μονή Φιλοθέου Αγίου Όρους και η μητέρα, μοναχή Αθανασία στην Ιερά Μονή Οδηγητρίας Βόλου.

Η αγία αυτή οικογένεια ευτύχησε να πλουτίσει ως πνευματικόν, ένα πνευματικό τέκνο του Αγίου Ιωσήφ του Ησυχαστού, τον ιερομόναχο Εφραίμ Καραγιάννη. Αυτός ο ενάρετος πνευματικός τους είχε μεταδώσει επακριβώς τη διδαχή του μεγάλου Αγιορείτου Ησυχαστού καθώς και ο ίδιος την παρέλαβε. Δεν άργησε να ανάψει η φλόγα του θεϊκού έρωτα σε πολλά από τα πνευματικά τέκνα του ευλογημένου αυτού πνευματικού, δηλαδή του παπα Εφραίμ, μεταξύ των οποίων της Μαρίας, της Κατερίνας και Ναυσικάς, καθώς και της Βικτωρίας και του νεαρού τέκνου της Ιωάννη και πολλών άλλων.

Μαρία είναι η μετέπειτα ηγουμένη Μακρίνα. Κατερίνα η μετέπειτα Συγκλητική μοναχή και Ναυσικά η κατόπιν Ευφραιμία μοναχή. Ιωάννης (Γιαννάκης) είναι ο μετέπειτα μαθητής του μεγάλου ησυχαστού Ιωσήφ, γνωστός ως παπα- Εφραίμ Φιλοθείτης και μετέπειτα Αριζονίτης. Βικτωρία η αγία μητέρα του, όπου έγινε μοναχή Θεοφανώ.

Ο αείμνηστος ενάρετος πνευματικός τους π. Εφραίμ Καραγιάννης, δυστυχώς για λόγους ανώτερους της θελήσεώς του, τις άφησε. Όμως δεν έμειναν ορφανές. Από τα βράχια του Αγίου Όρους, τις ανέλαβε ένας μεγάλος ησυχαστής, ο Γέρων Ιωσήφ. Από εκεί με τα πνευματικά κιάλια, τις έβλεπε και τις καθοδηγούσε με αλληλογραφία. Μάλιστα, βλέποντας από τα βραχάκια της Μικράς Αγίας Άννης, εντόπισε και το πρώτο μοναστήρι. Γράφει σε ένα γράμμα «Θα βρείτε έναν τόπο όπου έχει και νερό [...] Θα βρείτε ένα μονοπάτι [...] θα βρείτε και ένα εκκλησάκι. Είναι του Αγίου Παντελεήμονα [...] Θα βρείτε ένα σπίτι χαμηλά. Το σπίτι αυτό γράφει απ' έξω ότι πωλείται».

Πράγματι τα είδε όλα καταλεπτώς. Και αφού διεπίστωσαν ότι πράγματι πωλείται, το αγόρασαν. Και στεγάστηκαν οι πρώτες αδελφές στην περιοχή Σταγιάτες. Αργότερα και με την αύξηση των αδελφών, μεταφέρθηκαν στο σημερινό

μοναστήρι, στην Πορταριά. Σε άλλο γράμμα τους έλεγε «Αν με ακούτε, θα προοδεύσετε και θα σας στείλω και δικό μου πνευματικό.» Πράγματι σε λίγα χρόνια, τους έστειλε το εκλεκτό τέκνο του, παπα Εφραίμ, τον μετέπειτα Φιλοθεΐτη.

Την πρώτη φορά που τους επεσκέφθη ως πνευματικός, η μοναχή Ευφραιμία, από την πολλή ευλάβεια και λαχτάρα, με τα πνευματικά κιάλια, τον είδε πώς ξεκίνησε από τη Νέα Σκήτη του Αγίου Όρους, έφτασε Ουρανούπολη, Θεσσαλονίκη, μέχρι που έφτασε στην πόρτα της Μονής. Γι' αυτό και πρώτη έτρεξε και του έβαλε στρωτή μετάνοια. Κατόπιν, όταν την ρώτησε, του τα εξήγησε καταλεπτώς όλα.

Άλλη μια φορά πάλι, όταν ήλθε ο πνευματικός στο μοναστήρι, την έστειλαν κατεπειγόντως στην Αθήνα. Υπακοή η Ευφραιμία έκανε ολοψύχως. Όμως, λυπήθηκε που θα έχανε τις εμπνευσμένες ομιλίες του Γέροντα. Και όμως, την ώρα της ομιλίας, ωσάν να είχε ραδιόφωνο, άκουε από την Αθήνα καθαρά όλες τις ομιλίες. Αυτός ήταν καρπός τελείας υπακοής.

Τι δε να πω για την άλλη αυτάδελφο Συγκλητική; Όπου έφτασε σε ύψη αρετής, ώστε να ανεβαίνει το πνεύμα της σε οπτασίες και αποκαλύψεις Κυρίου. Είναι τόσες πολλές οι εκστάσεις και οι θεωρίες μέσα από τις οποίες εντρυφά ο αναγνώστης ωσάν σε λειμωνάριο. Εξ αυτών μόνο μία θα αναφέρω συνοπτικά, τολμώ να πω, πρωτοφανή στα ιστορικά της Εκκλησίας, συνάμα δε είναι και αποκαλυπτική.

Έζησε η αείμνηστη και εβίωσε μαζί με την Κυρία μας Θεοτόκο και τις Μυροφόρες γυναίκες το ζωηφόρο πάθος του Κυρίου. Συνακολουθούσε σε αναπαράσταση την Παναγία μας και τις Μυροφόρες. Συμμετείχε και συνέκλαιε και μάλιστα λιποθυμούσε και αυτή, βλέποντας την Κυρία μας Θεοτόκο να λιποθυμά μαζί με τις Άγιες Μυροφόρες από τον υπερβολικό πόνο.

Οι δυο αυτές αυτάδελφες μοναχές έζησαν υποδειγματικό βίο και άφησαν πίσω τα ίχνη τους με το ζωντανό παράδειγμά τους. Παντού πρόθυμες, στην υπακοή, στον πνευματικό κανόνα, στις κοινές Ακολουθίες, στην εργασία, παντού. Έζησαν όλα τα χρόνια με μιαν Αγία Γερόντισσα, τη Μακρίνα και έναν Άγιο πνευματικό, τον παπα Εφραίμ.

Οι δυο αυτές μοναχές είχαν μια πλουσία αλληλογραφία. Πρώτα με τον Άγιο Ιωσήφ τον Ησυχαστή και κατόπιν με τον παπα Εφραίμ Φιλοθεΐτη, τον πνευματικό της Μονής. Μέσα από αυτήν την αλληλογραφία οι δύο αδελφές αλλά κυρίως η αδελφή Συγκλητική μεταφέρει όσο είναι δυνατόν, τόσο υψηλές βιωματικές εμπειρίες μέσα από τις οποίες εντρυφά αλλά και οικοδομείται ο ευλαβής αναγνώστης, όμοιες των παλαιών μεγάλων Αγίων.

Όμως, μετά την οσία κοίμηση της Γεροντίσσης Μακρίνης (1995), κατά θείαν

οικονομία, με την ευλογία του πνευματικού τους, αποσύρθηκαν σε έναν ήσυχο τόπο, στην περιοχή του χωριού Ραψάνι, όπου ανοικοδόμησαν ένα ωραίο, μικρό ησυχαστήριο, αφιερωμένο στην Παναγία Γλυκοφιλούσα. Εκεί συνέχισαν τους μοναχικούς αγώνες, μαζί με μίαν κατά σάρκα ανηψιά τους, την οποία την προεχείρισαν και ηγουμένη του Ησυχαστηρίου, ονόματι Μαρία μοναχή, μαζί με μιαν άλλη εκλεκτή, νεαρή αδελφή, μοναχή Μακρίνα.

Εκεί, αφού έζησαν οσιακά, εξεμέτρησαν τον βίο οι δύο Άγιες αυτές autάδελφες μοναχές και μετέβησαν προς τα ουράνια για να απολαύουν τον δίκαιο μισθό, τον καρπό των αγώνων τους. Η μεν Εφραιμία στις 4.3.2013, η δε Συγκλητική στις 17.1.2016.

Αιωνία αυτών η μνήμη. Ας έχωμεν τας ευχάς τους.